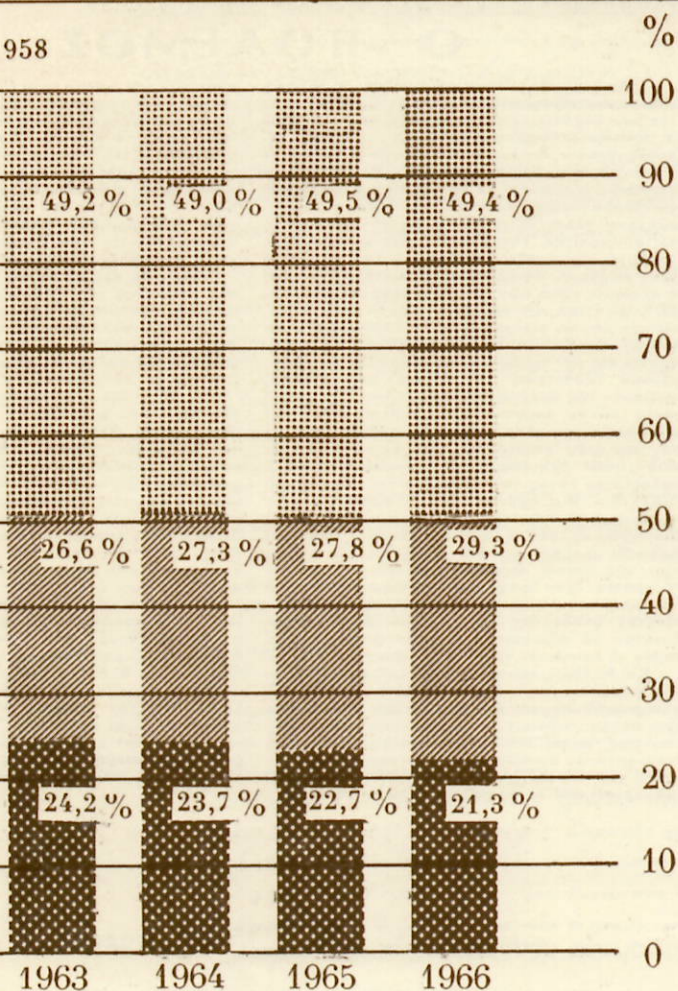

ΠΟΣΟΤΗΤΑΙΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ ΟΝΟΜΑΤΟΓΕΝΗΣ ΚΑΙ ΑΝΟΝΥΜΟΓΕΝΗΣ ΤΟΜΕΩΝ ΑΚΑΘΑΡΙΣΤΟΝ ΕΙΣΟΔΗΜΑ

Ποσοστό

Όνοματογενής Τομείς

Ανονυμογενής τομείς

Σύνολο Τομείς.

8.1. Ο βιομηχανικός κόσμος διεκδικεί ευθύνες και όχι θέσεις...

Το 1965 αποτελεί τον προάγγελο των ραγδαίων πολιτικών ανατροπών. Η πολιτική αστάθεια του κεντρώου χώρου και η πολυδιάσπασή του σε προσωπογενείς ομαδοποιήσεις ευνόησαν τις συνεχείς συγκρούσεις, με κορυφαία τη σύγκρουση του πρωθυπουργού Γεωργίου Παπανδρέου με τον νέο βασιλιά Κωνσταντίνο. Η οξεία αντιπαράθεση οδήγησε στην παραίτηση της κυβέρνησης και, κυρίως, σε μια πρωτοφανή λαϊκή κινητοποίηση, η οποία σημαδεύτηκε από τα γεγονότα του Ιουλίου 1965 (Ιουλιανά) και τη δολοφονία από την αστυνομία, του φοιτητή και μέλους της νεολαίας Λαμπράκη, Σωτήρη Πέτρουλα. Ακολούθησαν διάφορες βραχύβιες κυβερνήσεις του κέντρου, οι λεγόμενες κυβερνήσεις αποστασίας, με μακροβιότερη αυτή του Στέφανου Στεφανόπουλου.

Ο Σύνδεσμος αντιμετώπισε με ψυχραιμία τη βαθιά πολιτική κρίση, ενώ οι εκτιμήσεις του Γ. Δράκου δυστυχώς έμελλε να αποδειχτούν υπέρ το δέον αισιόδοξες: «Ο κ. Πρόεδρος αναφερόμενος εις την από διμήνου και πλέον υφισταμένην πολιτικὴν κρίσιν, λέγει ὅτι εἶναι, παρά ταῦτα δυνατόν να παρατηρήσῃ κανεῖς και δύο ευχάριστα σημεία. Το ἓν εἶναι ὅτι, ἐνῶ προ δεκαετίας τοιαύτη κρίσις θα εἶχεν ανατινάξῃ τὴν οικονομίαν, τώρα, ὡς φαίνεται, ἡ τελευταία ἔχει χαράξῃ μίαν ἰδικὴν τῆς τροχιάν. Και το δεύτερον εἶναι ὅτι ουδεμία

εσημειώθη γενικωτέρα πολιτική ανωμαλία πράγμα αποδεικνύον ότι η δημοκρατική ιδέα ερριζώθη βαθέως».¹⁰⁹

Πάντως, ιστορικής σημασίας, κατά τον ΣΕΒ, υπήρξε η προσπάθειά του να επιτύχει την υιοθέτηση υπερκομματικής πολιτικής έναντι της βιομηχανίας. Απηύθυνε εκκλήσεις σε όλο το φάσμα του πολιτικού κόσμου της χώρας για την καθιέρωση ενιαίας διακομματικής προσέγγισης της παραγωγής, με σταθερούς στόχους και μακροχρόνιο σχεδιασμό. Το αίτημα, όμως, του διαχωρισμού της βιομηχανικής ανάπτυξης από τις πολιτικές έριδες «και πάλιν δεν εισηκούσθη».¹¹⁰ Και δεν ήταν το μόνο.

Το κομβικό σημείο για τον επιχειρηματικό κόσμο της δεκαετίας του 1960 ήταν αναμφισβήτητα η κοινοτική προοπτική. Ο Σύνδεσμος δεν σταμάτησε να επισημαίνει τις ελλείψεις και τις παραλείψεις της πολιτείας, ύστερα από τη Συμφωνία της Σύνδεσης. Και παρά τις συνεχείς διαμαρτυρίες και ενστάσεις, ο ΣΕΒ δεν κατάφερε να συμμετάσχει στην Επιτροπή Ευρωπαϊκής Συνεργασίας, αφού συναντούσε «την πείσμονα αντίδραση των αρμοδίων».¹¹¹ Το 1965, ο πρόεδρος έλεγε χαρακτηριστικά για τη σύνθεση της Επιτροπής: «Δεν έγινε ακόμη, δυστυχώς αντιληπτόν ότι έχομεν Κοινήν Αγοράν παραγωγής και όχι καθηγητών»!¹¹² Ο Σύνδεσμος, μάλιστα, προέβη σε διακήρυξη έξι σημείων για την ΕΟΚ. Ωστόσο, το ευρωπαϊκό μέλλον της Ελλάδας επρόκειτο να ανακοπεί λόγω της πολιτικής παρέκκλισης...

ΑΘΗΝΑΙ • ΙΟΥΝΙΟΣ 1965 • ΕΤΟΣ 3104 • ΤΟΜΟΣ 324 •

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΣΠΥΡΟΣ Α. ΒΟΒΟΛΙΝΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΚΑΙ Η ΚΟΙΝΗ ΑΓΟΡΑ

Ο «ΠΟΛΕΜΟΣ»

«Από τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1966, ἡ Ἑλλάς, καθίσταται πραγματικὸν μέλος τῆς ΕΟΚ», ἔγραψαν ἐσχάτως εἰς τὰς πρώτας σελίδας τῶν αἱ ἡμερησίων ἐφημερίδες. Καὶ μολονότι περὶ παρεξηγησῶς ἐπρόκειτο καὶ εὐσεβοῦς πόθου, τὸ διθυραμβικὸν ὕψος, ὁ τόνος ἐκχειλίζοντος ἐνθουσιασμοῦ, ἡ σπουδὴ μὲ τὴν ὁποίαν συνήχθησαν φαντασμαγορικαὶ οὐτοπία εὐοίωνων συμπερασμάτων, τέλος δὲ ἡ ἡδονὴ μὲ τὴν ὁποίαν τὸ κοινὸν κατέπιε τὴν εἰδησὴν καὶ ἡ θριαμβικὴ ὑποδοχὴ, τὴν ὁποίαν τῆς ἐπεφύλαξεν, ὅλα αὐτὰ μίαν ἀλήθειαν ἀδιαμφήριστον κατέδειξαν: Ὅτι ἡ πλειονοψηφία τῶν ἐλλήνων δραματίζεται τὴν ΕΟΚ ὡς μίαν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, μίαν Ἑδέμ, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσερχόμενοι θὰ ἀπολαμβάνωμεν εὐημερίαν καὶ ἀνεσιν καὶ εὐδαιμονίαν. Καὶ βυθισμένοι εἰς τὴν νιρβάναν τοῦ ὁράματός τῶν ἀναμένων ἐκστατικοὶ τὴν, ὅπως φραντίζονται, νιρβάναν τῆς πραγματοποιήσεώς του. Τὴν ὀνειρικήν αὐτὴν ἀτμόσφαιραν μακαριότητος καὶ ψευδαισθησίας ἤλθε νὰ ταραξῆ εὐεργετικῶς μὲ τὸν σκληρὸν ρεαλισμὸν, τὴν ἀνηλεῆ ἐίλικρίνειαν, τὸν ἐμπνευσμένον δυναμισμὸν τοῦ ὁ πρόσφατος λόγος τοῦ προέδρου τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων κ. Γ. Δράκου.

Διευτυχήσθη πρό τινος ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ Βιομηχανίας, ὅτι ἡ ἐκβιομηχανίασις ἀποτελεῖ βασικὴν προϋπόθεσιν διὰ τὴν ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς ἐπιβίωσίν μας, καὶ ὅτι τὸ κράτος ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ δημιουργήσῃ τὸ κατάλληλον κλίμα, νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀπαραίτητον ὑποδομὴν, διότι μόνον οὕτως εἶναι δυνατὸν νὰ ἀξιοποιηθῇ εἰς τὸν βιομηχανικὸν τομέα τὸ δαιμόνιον τοῦ Ἑλλήνος ἐπιχειρηματιοῦ. Καὶ θὰ ἐθαύμασαν ἀναμφιβόλως οἱ πολυπληθεῖς ἀκροαταὶ (καὶ κατόπιν οἱ ἀναγνώσταί) τοῦ ὑπουργικοῦ λόγου, ὅτι ἡ παρούσα κυβέρνησις ἔχει πλήρη γνῶσιν τῶν οἰκονομικῶν προβλημάτων μας, σαφῆ ἀντίληψιν περὶ τοῦ πρακτέου, ἐναργαστάτην συνείδησιν τοῦ συγκεκριμένου—ἐναντι τῆς ἐκβιομηχανίασεως—χρέους τῆς. Θὰ ἐμακαρίσθησαν δὲ ἀσφαλῶς οἱ Ἕλληνες βιομη-

χανοὶ διὰ τὴν καλὴν τῶν τῶν γάτην, συμπαραστάτην καὶ τιμὸν, εἰς τὰς ἀγωνιώδεις ἐπιθέσεις τῶν, τὸ κράτος. Καὶ οἰκοδόμημα τῆς πλάνης καὶ τυπώσεων ἤλθε νὰ κατακαταστασιν μίαν ἐξόχως κόττης—ὁ λόγος τοῦ πρῶτου. Εὐθέως, ἀνευ πλάνης πλάνησαν εἰς τὸν ἀχαρτοῦς κρατουτάς φιλοσοφίας.

Παρήλθε καιρὸς πολλὸς τῆς Συνθήκης τῶν Ἀθηνῶν μειωτὸν ἐβαδίσασαν ἐπὶ τῆς γαί εἰς τὴν σύλληψιν καὶ βερῶν δοκιμασιῶν, οἱ ὁπισθεν τῆς πύλης τῆς Εὐρώπης. Διὰ τοῦτο δὲ μωυπάσομεν Ἄγνοομεν ὅτι ἡ σύνδεσιν τὴν ΕΟΚ δὲν ὁμοιάζει μὲ τὴν Ἱερουσαλήμ ἀλλὰ μὲ τὴν τὸν Γολγοθᾶν πορείαν. Ἐστάμενοι ἐβδόμον μέλος τῆς χόμειθα ὅχι εἰς φιλόξενον κλωβὸν λέοντων. Δὲν δυνάσκει ἀκόμη ὅτι τὸ τέλος τοῦ τῶν με λαχτάρων προσβλέπομεν λιμὴν ἀλλὰ ἀνοικτὸν καὶ ὅτι ἐπικρέματα δὲ τὸ μὲ σπάθη μᾶλλον ἢ ὡς κέρατα.

Ἄς ἀφρυνισθῶμεν, ὅτι μὲν τὰς αὐταπάτας. Διὰ τὴν ἢ Κοινὴ Ἀγορὰ δὲν ἀπαιτῶν, ἐν ᾧ σημασίαν ἔχει συμμετοχῆ, ἀλλὰ πεδίων σωπῆτος πολέμου, ὅπου μὲ ζεταί. Εἰς τὸν πόλεμον μόνη τῆς, εἶναι ἀχρηστος. τηγικὴ, ἡ ἄρτια προπαρα ἐτοιμότης ἀπαραίτητοι. Ὁ δίκασμένοι. Ἐδῶ νικοῦν

